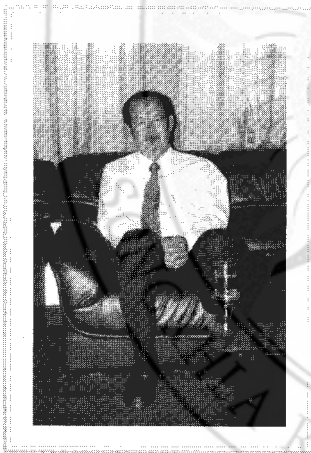

สถาบันราชภัฏสงขลา บนเส้นทางความเป็นมหาวิทยาลัย

*ดร.อริฎ ธรรมโน

ท่านอธิการบดี ท่านคณาจารย์ทุกท่าน

ก่อนอื่นเพื่อไม่ให้เข้าใจผิด บังเอิญผมได้ยินท่านอาจารย์ที่ทำหน้าที่โฆษก ท่านบอกว่าผมขมอมเหนื่อยเพราะต้องมารับหน้าที่ในตำแหน่งนายกสภาประจำสถาบันราชภัฏสงขลา นั้น ความจริงผมไม่ได้เหนื่อยเลย ผมอยากเป็นด้วยซ้ำไป ด้วยความรู้สึกอย่างนี้จริง ๆ ได้เคยเรียนท่านอธิการบดี ท่านอาจารย์หลายๆ ท่าน ตั้งแต่ผมเป็นนายกสภาครั้งแรกระหว่างปี 2538-2542 ได้เรียนว่าจริง ๆ แล้ว การเป็นนายกสภาประจำสถาบันราชภัฏสงขลา นั้น ในความรู้สึกของคนบางคนอาจจะไม่ใช่ตำแหน่งที่ใหญ่โตหรือมีความหมาย แต่สำหรับผมเป็นความสุขมาก ๆ ที่ได้เป็นที่รับมาเป็นใหม่ครั้งนี้ ความจริงไม่มีใครอ่อนวอนมากมาย ทราบแต่เพียงว่าราชภัฏกำลังจะเตรียมตัวเป็นมหาวิทยาลัย อยากจะมีส่วนร่วมร่วมกับท่านอธิการบดี ให้งานของเราสำเร็จไปเป็นความสุขจริง ๆ ไม่ใช่เป็นความสุขที่ไม่จริงนะครับ ดังนั้นจึงมักบอกใครเสมอ เวลามีคนถามว่ากำลังทำอะไรอยู่บ้าง ผมก็จะบอกว่า เป็นนายกสภาประจำสถาบันราชภัฏสงขลา เวลาขึ้นเครื่องบินมาหาดใหญ่แต่ละครั้งก็จะเจอผู้แทนราษฎรบ้าง ผู้ใหญ่

*นายกสภาประจำสถาบันราชภัฏสงขลา บรรยายพิเศษเมื่อวันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ.2545

เวลา 9.00-10.00 น. ณ อาคารโสตทัศนศึกษา สถาบันราชภัฏสงขลา

บ้าง เขาถามผมว่าจะไปไหน ก็บอกว่าจะมาประชุมที่ราชภัฏสงขลา ก็รู้สึกภูมิใจที่บอกไปเช่นนั้น ผมไม่ได้เห็นอะไรทั้งสิ้นครับและผมพอใจครับ

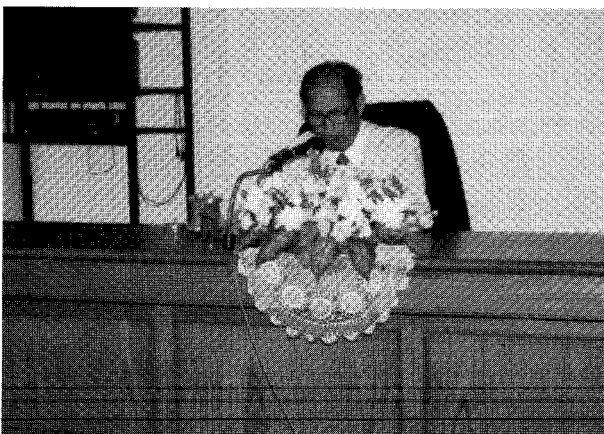
ความจริงผมเคยมาพูดที่นี่ สำหรับการมาพบอาจารย์นั้น ผมได้มีโอกาสพบคณาจารย์ครั้งแรกเมื่อปี 2538 แต่ไม่ใช่ห้องนี้เป็นอีกห้องหนึ่ง แล้วหลังจากนั้นก็ไม่ได้มาพบอาจารย์แบบการประชุมคณาจารย์เช่นวันนี้ ดีใจที่มีโอกาสได้พบ หลังจากห่างไป 2 ปี ได้มีโอกาสมาคุยกับท่านทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง วาระการดำรงตำแหน่งของผม ความจริงเริ่มตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2544 แต่ผมเพิ่งเข้ามาเมื่อ 3 เดือนที่แล้ว รู้สึกว่าบรรยากาศที่ราชภัฏนี้ ในความรู้สึกของผมเอง ไม่ใช่ต่อนานะครับ ความรู้สึกของผมเองตอนเข้ามาใหม่ ตอนหลังนี้เกร็ง ๆ กว่าเดิม อาจจะเป็นเพราะเรากำลังจะเป็นมหาวิทยาลัยหรืออย่างไรไม่ทราบ รู้สึกทุกคนเกร็งมากกว่าที่ผมเคยเจอ อันที่จริงเราควรจะอบอุ่นมากกว่านี้ อาจจะเป็นอุปาทานของคนแก่ก็ได้ อาจจะไม่ใช่ก็ได้

เมื่อท่านอธิการบดีบอกผมว่าจะมีการประชุมคณาจารย์ในตอนเปิดเทอม ผมจึงอาสาท่านว่าผมขอมาด้วย ที่มาด้วยมีเหตุผล 2 ประการ ประการแรกเพราะทราบว่าเรากำลังจะเตรียมเป็นนิติบุคคล ในวันที่ 20 สิงหาคม ปีนี้ แต่พอมาถึงวันนี้อาจจะยังไม่แน่แล้วก็ได้ ก็อยากมาดูว่า การที่จะเปลี่ยนเป็นนิติบุคคลนี้ เราจะมียุทธศาสตร์อะไร อย่างไรหรือ

ไม่ เมื่อผมได้มานั่งฟังด้วย จะได้ช่วยกันคิดช่วยกันทำ อีกประการหนึ่ง ทราบว่าสถาบันกำลังจะเปลี่ยนชื่อเป็นมหาวิทยาลัย ซึ่งการเป็นมหาวิทยาลัยอาจจะไม่ทันในปีนี้ได้ แต่ก็คงต้องเกิดขึ้นภายในระยะเวลาอันสั้น โอกาสเป็นไปได้อาจมีมากพอสมควร ที่บอกว่ามีโอกาสมากพอสมควร เพราะเห็นตอนนี้ในวันสองวันนี้มีคนค้านกันเยอะ ถ้าโอกาสเป็นไปได้น้อย จะไม่ค่อยมีใครค้านกันหรอก เริ่มมีคนค้าน บางคนก็ไม่อยากให้เราไปอยู่ทบวงเดียวกับเขาบ้าง ซึ่งเป็นเรื่องที่แสดงว่าโอกาสนี้มีมาก มิฉะนั้นคนเขาจะไม่ค้านขนาดนี้ ผมก็เลยคิดว่า ก่อนที่จะมาคุยเรื่องทุกข์สุข เรื่องปัญหาอุปสรรคทั้งหลาย ขออนุญาตคุยเรื่องมหาวิทยาลัยสักเล็กน้อย ผมก็ได้พยายามเตรียมเพื่อมาพูดวันนี้ โดยให้เจ้าหน้าที่ช่วยเตรียมความจริงเรื่องที่ผมค้นมาเป็นปีก็ใหญ่มาก ซึ่งอาจจะใช้ประโยชน์ได้ก็ได้ แต่ผมไม่ได้ติดตามด้วยในตอนนั้น ผมได้ไปค้นดูว่ามหาวิทยาลัยคืออะไร พบความแตกต่างมากมาย พบแม้กระทั่งในคำว่ามหาวิทยาลัย แปลว่าอะไร ก็ได้ความหมายที่ไม่ตรงกัน ไม่มีใครรู้ว่ามหาวิทยาลัยแท้จริงคืออะไร เพราะคำว่า มหาวิทยาลัย จริง ๆ นั้นคนยากที่คนทั่วไปจะเข้าใจกันมองกันว่ามหาวิทยาลัยคือที่สอนหนังสือ เป็นสถาบันการศึกษาชั้นสูงที่ต้องสอนทั้งสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และต้องมีบัณฑิตวิทยาลัยด้วย ในสมัยก่อนปี 2495 เมื่อผมไปเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ความจริงตอนนั้นผมอยากเรียนคณะอักษรศาสตร์จุฬาฯ มาก

กว่า แต่ไม่มีเงินเรียน จึงไปเรียนที่ธรรมศาสตร์ ไปเรียนธรรมศาสตร์ ใคร ๆ ก็บอกว่าธรรมศาสตร์ ไม่ใช่มหาวิทยาลัย ชื่อเป็นมหาวิทยาลัยจริง แต่ธรรมศาสตร์ไม่ใช่มหาวิทยาลัย เขาบอกว่ามันผิดไปหลักหนึ่งคือ ธรรมศาสตร์สอนปริญญาตรี สอนปริญญาโท แต่ไม่ได้สอนทางวิทยาศาสตร์ เพราะสมัยนั้นธรรมศาสตร์มีแค่ 4 คณะ คือ คณะนิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และพาณิชย์ บัญชี เขาก็เข้าใจว่าไม่ใช่มหาวิทยาลัย ตอนนั้นเมืองไทยมีมหาวิทยาลัยจริงแค่ 2 แห่ง คือ จุฬาฯ และเกษตรฯ เพราะสอนทั้งสังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์ด้วย จากคำกล่าวหาอันนี้ ธรรมศาสตร์ก็ได้พยายามจนเป็นมหาวิทยาลัยขึ้นมาในขณะนี้ได้ เขามีความคิดกันต่อไปว่า คำว่า มหาวิทยาลัย กับ วิทยาลัย ต่างกันอย่างไร ก็มีคนบอกว่า มหาวิทยาลัย ก็คือ วิทยาลัยที่ใหญ่กว่าวิทยาลัยธรรมดา เพราะมีคำว่า มหา อยู่ข้างหน้า และมีความคิดกันว่า มหาวิทยาลัยที่จะเป็นมหาวิทยาลัยที่ดี เป็นมหาวิทยาลัยในอุดมการณ์เป็นอย่างไร เขาก็บอกกันว่าการเป็นมหาวิทยาลัยในอุดมการณ์นั้น

ประการแรก ในการสอนระดับปริญญาตรี จะต้องสอนใน 2 ลักษณะ คือ

- (1) สอนให้รู้จักคิดเป็นระบบ และ
- (2) สอนให้รู้จักคิดแบบกว้าง คือไม่ใช่เรียนเศรษฐศาสตร์แล้วรู้แต่เศรษฐศาสตร์ แต่เรียนเศรษฐศาสตร์แล้วก็ต้องรู้ทางสังคมศาสตร์ ประวัติศาสตร์ การเมือง รัฐศาสตร์ การเรียนที่เป็นเหมือนสหวิทยาการนี้คือลักษณะของนักศึกษาปริญญาตรี คือ คิดเป็นระบบ และเรียนแบบเป็นสหวิทยาการ ดังที่กล่าวแล้ว เรียนเศรษฐศาสตร์แล้วต้องเรียนสิ่งที่เป็นสิ่งแวดล้อมทางเศรษฐศาสตร์ด้วย คือไม่อยากจะให้คนรู้แคบ ๆ อยากให้คนรู้กว้าง นี่คือประการที่หนึ่ง

ประการที่ 2 เขาว่าในมหาวิทยาลัยนั้น นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาต้องมีผลงานวิจัยหรือผลงานด้านวิทยานิพนธ์ ที่มีคนคัดลอกไปลงในหนังสือวิชาการในแขนงนั้น ๆ ได้ ไม่ใช่เขียนหรือค้นอย่างเดียว ในแต่ละสาขาจะมีวารสารทางสาขานั้น เช่น ทางเศรษฐศาสตร์ก็มีวารสารเศรษฐศาสตร์นำไปลง

ประการที่ 3 เขาว่าคณาจารย์ต้องเป็นผู้ที่จบการศึกษาในระดับปริญญาเอกค่อนข้างมากมาย และอาจารย์แต่ละท่านมีผลงานทางวิชาการไปเสนอในระดับต่างประเทศได้ และมหาวิทยาลัยมีผลการวิจัยศึกษาค้นคว้าค่อนข้างมาก

ที่ผมพยายามเรียนท่านคณาจารย์เกี่ยวกับมหาวิทยาลัย ทำให้ผมนึกถึงมหาวิทยาลัยหนึ่งในอเมริกา ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่หลายท่าน รู้จักในชื่อเสียง และได้ข่าวว่ามีบุตรของอาจารย์ท่านหนึ่ง กำลังจะเข้าศึกษาต่อ คือ มหาวิทยาลัยชิคาโก อยู่ในมลรัฐอิลลินอยส์เป็นมหาวิทยาลัยที่ถ้าจะมีอะไรที่เป็น Ideal อุดมการณ์อะไรสักอย่างของมหาวิทยาลัย ชิคาโกจะมีลักษณะใกล้เคียง Ideal มากที่สุด ท่านลองเปิดเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัยดู ท่านจะพบว่า มีลักษณะใกล้เคียงอุดมการณ์มากที่สุด คือ

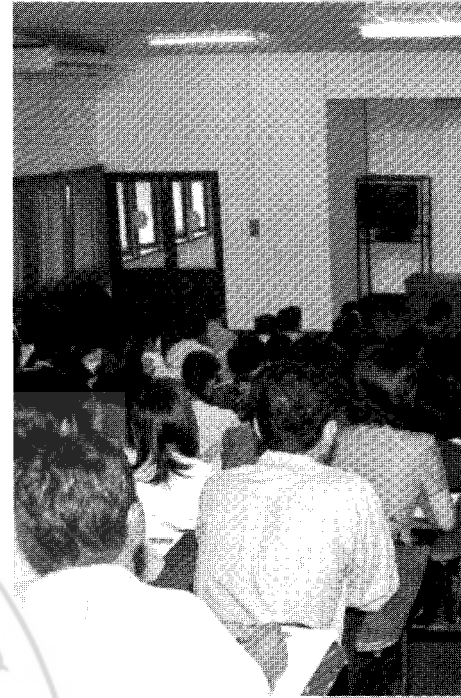
นักศึกษาระดับปริญญาตรีจะสอนในลักษณะให้รู้ทั่ว รู้กว้าง ทั่วไปหมด อาจารย์มหาวิทยาลัยชิคาโก ในระยะ 20 ปีที่ผ่านมา ได้รับรางวัลโนเบล 10 คน ซึ่งมากที่สุด ไม่มีมหาวิทยาลัยใดในโลก ทำได้ขนาดนี้ แต่เป็นมหาวิทยาลัยที่เข้าศึกษาได้ยากที่สุดแห่งหนึ่ง ผมเองในชีวิตก็เคยคิดเคยฝันอยากเรียนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ แต่ปัญญาไม่มีที่จะเข้าไป

ดังนั้น การที่เราจะไปเป็นมหาวิทยาลัย อยากให้เราตระหนักในคำสักคำหนึ่ง ผมเชื่อว่า อาจารย์ทุกท่านต่างรู้ว่า **มหาวิทยาลัยคืออะไร** ผมเชื่อว่าทุกท่านรู้ ท่านอาจจะกลัวพูด หรือไม่กลัวพูดก็แล้วแต่ แต่ทุกท่านรู้ว่ามหาวิทยาลัยคืออะไร ท่านรู้ว่ามันเป็นสถาบันการศึกษาที่ค่อนข้างสูงมาก ค่อนข้างมีคุณภาพและองค์ประกอบอะไรอีกหลายอย่าง แต่วันนี้ที่ผมมาพูดจะมาพูดถึงมหาวิทยาลัยในความหมายทั่วไป ไม่ถึงใกล้ Ideal อย่างมหาวิทยาลัยชิคาโก สิ่งใดที่เราพูดแล้วทำไม่ได้ก็ไม่น่าจะไปพูดถึง ความจริงผมคิดว่าการเปลี่ยนชื่อสถาบันเป็นมหาวิทยาลัยนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ยากเลย ขณะนี้กฎหมายที่จะเปลี่ยนชื่อเรานั้นอยู่ที่คณะกรรมการกฤษฎีกาคงจะเข้าสภาผู้แทนราษฎรในไม่ช้านี้ และถ้ารัฐบาลจะใช้เสียงข้างมากให้มีประสิทธิภาพจริง ๆ แล้วเราจะกลายเป็นมหาวิทยาลัยในปีนี้ได้ และการหาที่สังกัดก็ไม่ยาก ขณะนี้ดูเหมือนรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยก็ยินดีต้อนรับเข้าสังกัด ถึงแม้จะมีอาจารย์จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช บางคนบอกว่าไม่ยอมรับ แต่ผมเชื่อในทางการเมืองก็ต้องรับ ดังนั้นการเปลี่ยนชื่อ การสังกัดหน่วยงานใด ไม่เป็นเรื่องยากเย็นอะไรเลย แต่การจะเป็นมหาวิทยาลัยในอุดมการณ์ หรือเป็นมหาวิทยาลัยที่แท้จริงไม่ใช่ของง่าย ผมได้อ่าน

แนวคิดของนักวิชาการบางท่านที่เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยเฉพาะถ้าจะเป็นมหาวิทยาลัยตามแบบที่ท่านเลขาธิการสำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ คือท่าน ดร.ถนอม อินทรกำเนิด เคยพูดไว้ก็ไม่ใช่ของง่าย หรือที่ อ.สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ จากสถาบันราชภัฏนครราชสีมาพูดไว้ก็ไม่ใช่ของง่ายเหมือนกัน ผมไม่

สบายใจอย่างยิ่งที่บางท่านมองว่าคนอื่นไม่ได้เป็นมหาวิทยาลัยที่ถูกต้อง มีเราเท่านั้นที่จะมีโอกาสเป็นมหาวิทยาลัยที่ถูกต้อง ผมว่าเป็นสิ่งที่เราไม่ควรพูดในหมู่นักวิชาการด้วยกันอย่างยิ่ง ผมว่าทุกสถาบันมีสิทธิ์เป็นมหาวิทยาลัยด้วยกันทั้งสิ้น เพียงแต่สถาบันใดจะเป็นมหาวิทยาลัยที่สนองความต้องการของสังคมได้ดีกว่าใครเท่านั้นเอง และผมเองอยากเรียนท่านอาจารย์ทั้งหลายว่า **การเป็นมหาวิทยาลัยเป็นเรื่องยาก แต่ไม่ใช่เป็นไปได้สำหรับเรา** และการที่ผมมารับเป็นนายกสภาประจำสถาบันในครั้งนี้ก็ด้วยว่า ผมเชื่อว่าเป็นไปได้จึงยินดีต้อนรับมา ไม่ใช่เพราะความดีใจอย่างเดียว แต่เพราะความเป็นไปได้ด้วย และอยากมีโอกาสมาช่วยท่านอธิการบดีและคณาจารย์ในการทำในสิ่งที่อยากจะทำให้สำเร็จให้ได้ด้วย

ดังนั้นผมได้ลองไปดูหนังสือฉบับหนึ่งซึ่งเชื่อว่าท่านทั้งหลายคงได้อ่านมาแล้วทั้งสิ้น นิตยสาร ฉบับนี้ซึ่งตอนนี้ได้ล้มไปแล้ว คือ นิตยสาร Asia Week ได้เคยจัดอันดับมหาวิทยาลัยในเอเชีย ในการจัดอันดับมหาวิทยาลัยเขาก็มีหลักเกณฑ์ว่าเขาดูอะไรบ้างจึงจะจัดว่าเป็นมหาวิทยาลัยดีหรือไม่ดี ก่อน Asia Week จะปิดไปเขาได้จัดอันดับมหาวิทยาลัยในเอเชียโดยแบ่ง เป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งคือพวกทั่วไป คือเปิดสอนทุกแขนงเหมือนจุฬาลงกรณ์ เหมือน

ธรรมชาติของเรา ส่วนอีกพวกหนึ่งเขาเรียกว่าเป็นมหาวิทยาลัยเฉพาะทางที่เขาเรียกว่าวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี Science and Technology แล้วเขาก็ไปจัด 2 กลุ่มนี้ มาตรฐานก็ใกล้ ๆ กัน แต่ไปจัดเป็น 2 พวกดังกล่าวปรากฏในกรณีมหาวิทยาลัยทั่วไป จัดแล้ว เขาพบว่าในปี

1999 นั้น คือเมื่อ 3 ปีที่แล้ว เขาจัดอันดับ 50 อันดับแรกปรากฏว่ามหาวิทยาลัยไทยติดไป 4 แห่งคือ จุฬาฯ ได้ที่ 29 ธรรมศาสตร์ได้ที่ 38 มหิดลที่ 39 สงขลานครินทร์ที่ 44 ใน 50 อันดับแรกของเอเชีย ในกลุ่มมหาวิทยาลัยเฉพาะทาง ปรากฏว่าใน 50 อันดับแรก เราติดไป 5 แห่งคือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าลาดกระบัง ได้ที่ 27 พระจอมเกล้าธนบุรีที่ 33 สุรนารีที่ 35 มหานครที่ 36 และเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือที่ 37 เราลองมาดูว่าเขาจัดอย่างไรในการจัดเขาตั้ง**หลักเกณฑ์ไว้ 5 หลักเกณฑ์**มาให้คะแนนกัน

หลักเกณฑ์แรก คือ ชื่อเสียงด้านการศึกษา (Academic Reputation) ซึ่งเขาสำรวจง่าย ๆ โดยส่งแบบประเมินมาถามมหาวิทยาลัยทั้งหมดในเอเชีย และส่งไปตามบริษัทที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียอีก 10 กว่าแห่ง แล้วก็ส่งไปตามมหาวิทยาลัยในต่างประเทศที่มีชื่อเสียงอย่างมหาวิทยาลัยชิคาโก โคลัมเบีย มหาวิทยาลัยพรินซ์ตันของอเมริกา อ็อกซ์ฟอร์ดของอังกฤษ ประมาณ 10 แห่ง โดยให้มหาวิทยาลัยเหล่านี้จัดลำดับมา โดยให้คะแนนที่ 1 ได้ 5 ที่ 2 ได้ 4 ที่ 3 ได้ 3 ที่ 4 ได้ 2 ที่ 5 ได้ 1 คะแนน ซึ่งไม่ได้ใช้อะไรใช้เพียง judgement ว่ามหาวิทยาลัยใดในความ

คิดเขาเป็น 1 หรือ 2 3 หรือ 4

หลักเกณฑ์ที่สอง เป็นเรื่อง การรับ นักศึกษา โดยดู 3 เรื่อง ในเรื่องง่าย ๆ โดยเรื่องแรกดูว่า การรับนักศึกษาเข้าศึกษาในปีแรกกับจำนวนคนที่มาสมัครเป็นที่เปอร์เซ็นต์ สมัครมากหรือน้อย เปรียบเทียบสัดส่วน ถ้าใครมีนักศึกษาสมัครมากที่สุด แต่รับได้ในสัดส่วนน้อยที่สุดก็ได้คะแนนมากไป เรื่องที่สอง เขาก็ดูต่อว่าเมื่อมหาวิทยาลัยรับแล้วมีคนมาลงทะเบียนในสัดส่วนเท่าใด เมื่อเรารับ 100 คน มีนักศึกษามาลงทะเบียนทั้ง 100 คน ก็จะได้คะแนนสูง ถ้าเรารับ 100 คน แต่ลงทะเบียนแค่ 50 คน คะแนนก็จะต่ำลงมา เรื่องที่สาม ดูคะแนนเฉลี่ยในการสอบเข้าของนักศึกษาว่าคะแนนเฉลี่ยสูงต่ำแค่ไหน ดีขึ้นระหว่างปีหรือไม่ดีขึ้นระหว่างปี เขาวัดทุกปี

หลักเกณฑ์ที่สาม ดูคุณภาพของอาจารย์ โดยดูใน 5 เรื่อง คือ

(1) ดูจำนวนอาจารย์กับนักวิจัยประจำมหาวิทยาลัย บางที่มีคนกลุ่มหนึ่งไม่ได้จ้างให้มาสอนแต่จ้างมาค้นคว้าวิจัย พวกนี้จับระดับปริญญาเอกกี่คน

(2) นับจำนวนอาจารย์และนักวิจัยจบระดับปริญญาโท มีสักกี่คน

(3) ดูเงินเดือนและค่าตอบแทนอาจารย์ว่าสูงต่ำแค่ไหน

(4) ดูรายจ่ายต่ออาจารย์ 1 คน โดยดูในด้านทุนการศึกษาพัฒนาอาจารย์ ดูอะไรต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับอาจารย์หมดเลย

(5) ดูสัดส่วนนักศึกษาทำวิทยานิพนธ์ โดยเฉลี่ยแล้วอาจารย์ 1 คน รับผิดชอบนักศึกษาที่ค้นคว้าความจริงสิ่งเหล่านี้ อยากเรียนท่านทั้ง

หลายว่าที่เขาเน้นระดับปริญญาเอก ผมว่าสิ่งทดแทนปริญญาเอกก็มี ไม่ใช่ว่าไม่มี เช่นผมยังเชื่อว่าท่านที่จบปริญญาโท แล้วทำการสอนอย่างมีคุณภาพมาถึง 5 ปี หรือ 10 ปี น่าจะเทียบเท่าปริญญาเอกได้ ผมไม่เชื่อเลยว่าจบปริญญาเอกแต่ไม่มีประสบการณ์ด้านการสอนเลย จะดีกว่าปริญญาโทที่สอนมาถึง 10 ปี ผมว่าถ้าเรานึกอยากจะได้ เราน่าจะให้เข้ากับเกณฑ์ของเราด้วย นอกจากนี้สอนอย่างดีแล้วคุณภาพอาจารย์สำคัญด้านความเป็นครูของอาจารย์ด้วยเหมือนกัน เพราะอยากเรียนท่านอาจารย์ว่าผมก็เรียนหนังสือมาอย่างสนใจ การเรียน แม้จะไม่ได้เป็นครูบาอาจารย์ก็ตามแต่ แต่ผมเชื่อว่า Basic ของทุกวิชาไม่มากนักหรอก อาจารย์ที่สอนมานาน ๆ ย่อมจะรู้ Basic ของวิชา จึงสามารถใช้เวลาเพียงนิดเดียวให้ผู้เรียนเข้าสู่ Basic ของวิชาได้ จริง ๆ นะครับ ถ้ารู้ Basic ของวิชามันมีนิดเดียวเอง หนังสือที่มีประมาณ 400 หน้า จะมีสิ่งที่เป็น Basic จริง ๆ ไม่เกิน 40 หน้า อาจารย์ที่ท่านสอนนานและรู้ Basic นี้ ท่านสามารถให้อะไรกับผู้เรียนได้เยอะแยะ

หลักเกณฑ์ที่ดี ผมว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เราเองในอนาคตก็ต้องปรับปรุงมากที่สุด คือ เรื่อง **การค้นคว้าวิจัย** ท่านคงจำได้ว่าสมัยก่อน สมัยที่ Plato สมัยที่ Aristotle พยายามตั้ง School เป็นที่สอนขึ้นมา ก็หวังว่าที่สอนเหล่านี้เป็นแหล่งสร้างความคิดริเริ่มจริงขึ้นมา และจะได้นำความจริงนี้ไปเผยแพร่ให้แก่บุคคลทั่วไป ความจริงที่ Aristotle พูดถึง หรือ Plato พูดถึง คือ ผลของการศึกษาวิจัยนี้เอง สิ่งที่จะนำความจริงซึ่งสังคมจะได้ประโยชน์

เพราะฉะนั้นเขาจึงเน้นด้านการค้นคว้าวิจัยค่อนข้างมาก แล้วจะดูว่าผลการค้นคว้าวิจัยของแต่ละมหาวิทยาลัยนั้นคืออะไร เขาบอกให้ดู 6 ประการ

(1) ให้ดูว่า ผลงานด้านค้นคว้าวิจัยของมหาวิทยาลัยนั้น ๆ ได้รับการอ้างอิงในวารสารทางวิชาการในแขนงนั้น ๆ มากน้อยแค่ไหน เขาใช้คำว่า Citation ความจริงขณะนี้หนังสือฉบับหนึ่ง (อาจจำได้ไม่ชัด) ดูเหมือนชื่อ Citation Index Journal เป็นหนังสือที่รวบรวมผลงานวิจัยทั่วโลกที่ได้รับการกล่าวขวัญถึง เช่น อาจารย์ ก. ท่านได้เขียนอะไรมาชิ้นหนึ่ง อาจารย์ท่านได้ไปเรียนทางเศรษฐศาสตร์ค้นคว้าวิจัยทางเศรษฐศาสตร์ หนังสือด้านวิชาการเศรษฐศาสตร์ของไทย ได้ลงตีพิมพ์หรือไม่ ของอเมริกาหรือของประเทศไหน ได้ลงหรือเปล่า หนังสือ Citation Index Journal จะบอกหมดว่ามีการอ้างอิงไว้ที่ ไหนบ้าง

(2) ให้ดูว่าอาจารย์ของมหาวิทยาลัยนั้น ๆ ได้เขียนบทความทางวิชาการ ลงในวารสารวิชาการเฉพาะทางของตัวเองมากน้อยแค่ไหน

(3) อาจารย์ของมหาวิทยาลัยนั้น ๆ ได้มีโอกาสไปเสนอ “ผลงานวิจัย” ในการไปประชุมระหว่างประเทศมากน้อยแค่ไหน ในการประชุมระหว่างประเทศ เขาก็จะให้คะแนนต่างกัน ถ้าเป็นมหาวิทยาลัยในเอเชียเสนอในเอเชียก็จะให้คะแนนระดับหนึ่ง ถ้าเป็นการเสนอในที่ประชุมระดับโลกก็จะให้คะแนนอีกระดับหนึ่ง

(4) ตำแหน่งทางวิชาการ ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ก็นับ ด้วยว่ามหาวิทยาลัยมีในสัดส่วนเท่าใด

(5) ดูด้านการจัดพิมพ์หนังสือด้วย ว่า อาจารย์ได้มีการจัดพิมพ์หนังสือออกมากี่เล่ม

(6) ดูเรื่องทุนว่ามหาวิทยาลัยได้มีทุน เพื่อการค้นคว้าวิจัยแค่ไหนและประเด็นสุดท้าย ในด้านวิจัยนี้ให้ดูเกี่ยวกับนักศึกษาระดับปริญญา โทไม่ใช้สอนเฉพาะปริญญาตรี มหาวิทยาลัยต้องมี คณะที่เปิดสอนระดับบัณฑิตศึกษาที่ใหญ่พอ สมควร

ประการสุดท้าย ที่เขาจะดูความเป็น มหาวิทยาลัยก็คือเรื่อง **ทรัพยากรทางการเงิน** เป็นมหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ ได้ต้องมี **Financial Resources** พอสมควร ในการดูด้านนี้เขาดูมากกว่าเงินนิดหนึ่ง คือเขาดูเรื่องเครื่องมือด้วย เขาดู **ประการที่หนึ่ง** รายจ่ายในการจัดการศึกษาต่อหัว นักศึกษา **ประการที่ 2** รายจ่ายด้านหอสมุดต่อ หัวนักศึกษา **ประการที่ 3** ดูเรื่อง **Internet** ว่าระบบ **Internet** มีความคล่องตัวแค่ไหน **ประการ สุดท้าย** ดูเรื่องจำนวน **Computer** ซึ่งผมคิดว่า มหาวิทยาลัยบ้านเราหรือ มหาวิทยาลัยเล็ก ๆ จะ เสียเปรียบก็ได้

ที่ผมได้นำมาเล่าให้ท่านทั้งหลายฟังในที่นี้ ไม่ได้ให้รู้สึกอะไรทั้งสิ้น แต่เพื่อมารับทราบด้วยกันอีกครั้งว่า เขาวัดคุณภาพมหาวิทยาลัยกันอย่าง ไร ความจริงหลาย ๆ สิ่งที่ได้พูดมาเป็นเรื่องที่เรา ปรับปรุงได้ง่าย ถ้าเราเป็นมหาวิทยาลัยที่มี ทรัพยากรทางการเงินไม่สูง เราควรมุ่งเน้นไปบาง ด้าน เพื่อเอาคะแนนให้มากขึ้นก็จะทำได้ ผม อยากจะคิดว่าพวกเราทำได้ ถ้าทำได้น่าจะลอง ทำกัน อย่างอาจารย์บางท่านที่อยากลองทำงาน วิจัย อาจจะหานักศึกษามาช่วยทำ ลองทำดูว่า

ถ้าเราจะใช้หลักเกณฑ์ทำนองนี้ และปรับปรุง เกณฑ์บางอย่าง เช่น แทนที่จะเป็นปริญญาเอก อาจารย์จะต้องสอนมานานเท่าใดลองนำมา ศึกษาแล้วลองเปรียบเทียบกับราชภัฏทั้ง 41 แห่ง เราอยู่ตรงไหน ใน 41 แห่งราชภัฏ อยากให้ลอง เปรียบเทียบกับมหาวิทยาลัยเอกชนดูว่าเราอยู่ที่ไหน โดยใช้หลักเกณฑ์ง่าย ๆ ดังกล่าวนี้น่าจะ ลองทำดู และจากจุดนั้นเราจะได้ก้าวไปสู่จุดอื่นที่ เป็นของเราจริง ๆ ผมเชื่อว่า เรามีสิทธิ์ที่จะสร้าง สิ่งที่เป็น Identity ของเราขึ้นมาอันหนึ่ง แต่เรา ต้องศึกษาเปรียบเทียบดูก่อน เพราะมีฉะนั้นเรา จะไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นตรงไหนดี ผมเชื่อเราไม่อยู่ อันดับที่ต่ำนัก แต่ไม่รู้ว่าเราจะอยู่ในอันดับสูงแค่ไหน เมื่อเรารู้ว่าเราอยู่ตรงไหนแล้ว เราค่อยมา คิดกันใหม่อีกว่า การจะก้าวจากตรงนั้นให้สูงขึ้น มันมีใครบ้างที่ได้คะแนนเหนือเรา แล้วเหนืออยู่ กี่คะแนน เพราะอะไร เราจะได้ปรับปรุงส่วนที่ได้ คะแนนต่ำเหล่านี้ แล้วก้าวขึ้นไปได้ คะแนนด้าน ใดที่เราปรับปรุงได้ง่ายที่สุด เราก็จะได้ทำและได้ คะแนนเพิ่มขึ้นไป ด้านใดที่เพิ่มยากต้องใช้เวลา เรา อาจดูเวลาเหมาะสมในการทำ ถ้าด้านใดทำได้ ง่ายต้องรีบทำก่อนสิ่งเหล่านี้ผมว่าถ้าเราพยายาม ปรับปรุงแต่ละปี แต่ละปี ผมว่าภายใน 4-5 ปี ผม ว่าเราจะเห็นบางอย่างที่มันจะทำให้ราชภัฏสงขลา ไม่ธรรมดา สิ่งเหล่านี้ผมตั้งใจจะเรียนกับท่านทั้งหลาย เราจะได้รู้จักจุดอ่อน จุดแข็ง ที่เราควรปรับ รู้ ทรัพยากรของเรา และเราจะได้ว่าเราจะเดินทาง ไปในทิศทางไหนถึงจะดีนะครับ

ผมเองอยากจะเรียนท่านทั้งหลายว่า สำหรับตัวผมเอง ถึงแม้ผมจะไม่ได้อยู่ประจำที่ ราชภัฏเหมือนท่านทั้งหลาย แต่ก็ได้ติดตามอยู่ เสมอ อาจารย์เถกิง (รศ.เถกิง พันธุ์เถกิงอมร) เป็น อาจารย์ท่านแรกในสถาบันแห่งนี้ที่ได้บอกผม

เรื่องมหาวิทยาลัย แต่ไม่ได้บอกผมว่าเราจะเป็นมหาวิทยาลัย ท่านเขียนโน้ตถึงผม แล้วบอกถึงความยินดีในเรื่องนี้และบอกเรื่องมหาวิทยาลัยผมได้รับจดหมายจากอาจารย์แล้วตื่นตื่น ตื่นตื่นที่เราจะได้เป็นอิสระในการบริหารจัดการ ที่ผมตื่นตื่นมาก ๆ คือ ผมอยากจะทำจริง ๆ ถ้าเราเป็นมหาวิทยาลัย เราจะดังเหมือนเมื่อเราเป็นสถาบันราชภัฏหรือเก่งเหมือนเมื่อเราเป็นวิทยาลัยครูหรือเปล่า เราจะได้รู้ว่าเราเก่งจริงไม่จริงเสียที

บางที่เราเดินมาในชีวิตตลอดเวลาที่เราคิดว่าเราเก่งขึ้น เราดีขึ้น เพราะไม่มีตัวเปรียบเทียบ ต่อไปนี้มีตัวเปรียบเทียบ ต่อไปนี้เราจะเป็นตัวที่ใคร ๆ ก็จะมามองเรา การเป็นมหาวิทยาลัยพวกที่เป็นกลุ่มมหาวิทยาลัยเก่า ๆ เขาก็มองเรา เขาคงพยายามเหมือนจะยกตนข่มท่าน แต่วิธีที่ง่าย ๆ ข่มท่านโดยไม่ต้องยกตนก็ได้ วิธีง่าย ๆ มหาวิทยาลัยเก่าก็ต้องพยายามที่ข่ม เพราะการแข่งขันมันสูงมาก พวกเราตนเองยังข่มกันเองเลย อย่างว่าคนอื่นเขาเลย ผมคิดว่าสิ่งที่เราจะต้องรู้ถ้าเราได้เป็นมหาวิทยาลัยขึ้นมาเราจะเก่งหรือไม่เก่ง ถ้าเรายังไม่เก่งไม่ใช่ต้องท้อถอย แต่เราจะปรับปรุงตัวเองให้เก่งขึ้นมา ผมเชื่อว่าในโลกปัจจุบันอะไรก็ปรับปรุงได้ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้ถ้าอยากจะทำ นอกจากเราจะมีใจอยู่นิดเดียวก็ทำอะไรไม่ได้ แต่ถ้าเรามีใจมากพอผมเชื่อว่าเราจะทำอะไรได้เยอะแยะมากมาย

ผมขอเวลาท่านอีกสักนิด คงยังไม่เบื่อเท่าไร **ประการแรก** อยากจะเรียนท่านทั้งหลายว่าการเป็นมหาวิทยาลัย ดูเหมือนโก้ ทำท่าย แต่ขณะเดียวกัน **ภาระมีมากมายเหลือเกิน** ท่านอาจารย์เองต้องรับผิดชอบขึ้นเยอะเลย ถ้า

อาจารย์ต้องเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยขึ้นมา ผมคิดว่าท่านจะสอนเหมือนเดิมไม่ได้แล้ว ท่านต้องสอนแบบใหม่แล้ว ท่านจะสอนเหมือนเดิมไม่ได้แล้ว แม้ว่าวิธีสอนเดิมจะสอนได้อยู่แล้ว แต่ท่านจะต้องสอนดีกว่านั้นอีก ผมเชื่อว่าแต่ละท่านจะต้องสอนดีกว่าที่ท่านคิดว่าท่านจะสอนได้ ถ้าท่านคิดว่าขณะนี้ท่านสอนได้ดีที่สุดระดับ 95 ผมเชื่อว่าท่านจะสอนได้ดีระดับ 98 จากการเป็นมหาวิทยาลัยอย่างเดียวไม่ต้องเป็นอย่างอื่น เพียงแต่ชื่อมหาวิทยาลัยอย่างเดียว เพราะท่านต้องรับผิดชอบเหมือนท่านแต่งเครื่องทรงที่มันใหญ่ขึ้น คนเราเมื่อสวมหน้ากากที่สำคัญ ๆ ขึ้น เราต้องทำตามนั้น ถ้าเราใส่มงกุฎเป็นกษัตริย์แต่เดินเหมือนเสนาม้านก็ไม่ค่อยดีนัก ผมจึงเชื่อว่าถ้าได้เป็นมหาวิทยาลัยท่านต้องทำได้ดีกว่าสิ่งที่ท่านคิดว่าท่านทำได้ อันนี้เป็นสิ่งหนึ่ง เป็นสิ่งที่พิสูจน์ว่าอาจารย์ท่านใดที่ไม่เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยบ้าง ในระหว่างพวกเรากันเองผมว่าพวกเรา รู้พอเราเป็นมหาวิทยาลัยผมเชื่อว่าเราจะข่มวงดนักศึกษามากกว่าเดิม เมื่อก่อนด้วยความรัก เป็นห่วง เงินแกก็ไม่ค่อยมี ต้องเลี้ยงดู ครอบครัวก็ลำบาก เพราะฉะนั้นไม่ควรผ่านก็ให้ผ่าน สงสาร แต่พอท่านเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย ท่านก็ต้องอยากจะได้ Output ผลผลิตที่ท่านสร้างเป็นผลผลิตที่สังคมยอมรับหรือไม่ยอมรับออกไปแล้วสังคมยอมรับนับหน้าถือตาหรือเปล่า ท่านจะต้องพิถีพิถันกับผลผลิตของท่านมากกว่าเดิมแน่เลย ท่านต้องให้คะแนนที่ดีกว่าเดิม และท่านจะพยายามมองหาจุดดี จุดเด่นของนักศึกษาท่านมากกว่าเดิม เมื่อก่อนท่านอาจจะมองในลักษณะผลผลิตธรรมดาออกไปก็ใช้ได้ แต่ตอนนี้ออกไปแล้วจะต้องถูกเปรียบเทียบกับคนอื่นเขา ดังนั้นท่านก็ต้องพยายามดูจุดเด่นนักศึกษาของท่านพิถีพิถันมาก

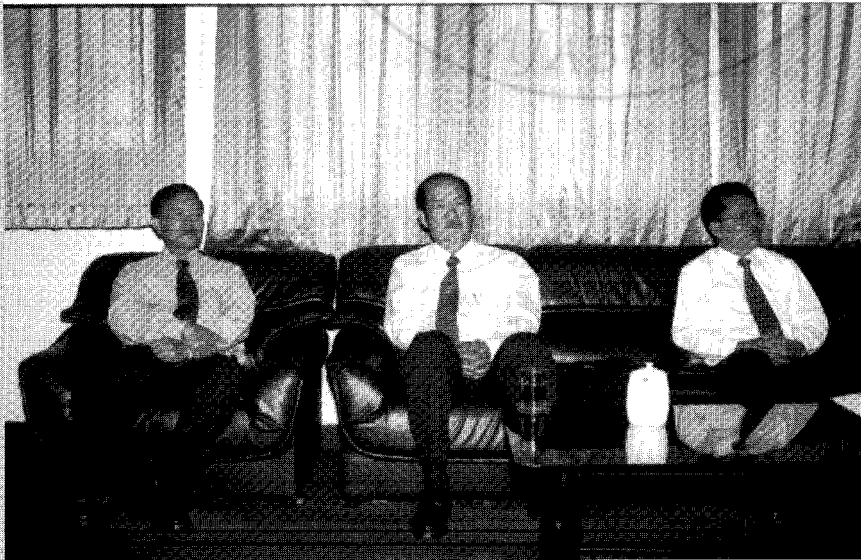

ขึ้นกับลูกศิษย์ของท่าน

ประการที่สอง ที่ผมคิดว่าสำหรับผมถือเป็นข้อจำกัดมากที่สุดก็คือ **เราต้องพึ่งพาตนเอง** มากขึ้น การพึ่งพาตนเองมากขึ้นในด้านกำลัง ในด้านสติปัญญามันไม่ยากนักคงปรับปรุงได้ แต่การพึ่งพาตนเองทางการเงินมากขึ้นผมดูแล้วสถาบันราชภัฏสงขลาของเรานี้ งบประมาณปีหนึ่ง ๆ ก็ได้ประมาณ 100 กว่าล้านบาท ทรัพย์สินที่พอจะหารายได้ ที่ดินจะให้เช่า อาคารพาณิชย์ที่ให้เช่า ทำการค้าได้ก็ไม่มี โรงแรมมีอยู่หลังหนึ่ง ก็รู้สึกจะว่างเปล่า ตอนนี่ก็ต้องซ่อมแซมใช้ไม่ได้มันก็ ทรัพย์สินที่เรามีอยู่ต้องทำให้เราหารายได้ให้ได้ เพราะเราต้องพึ่งพาตนเอง เงินสะสมก็ดูเหมือนจะมีนิดเดียว แต่ดูเหมือนมาก เพราะเป็น สถาบันเล็ก ๆ เงินฝากธนาคารก็ไม่มากประมาณสัก 300 ล้านบาทได้ 300 ล้านบาทดูเหมือนมาก แต่ 300 ล้านบาทในอัตราดอกเบี้ยประมาณ 3% ปีหนึ่งจะได้ดอกเบี้ย 9 ล้านบาทเท่านั้นเอง

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ผมหนักใจมากที่สุด อาจารย์ก็อยู่ไกลถึงสงขลา แล้วต้องไปของบประมาณที่กรุงเทพฯ ต้องไปหาเจ้าหน้าที่งบประมาณ และติดต่อหน่วยงานเกี่ยวข้อง กว่าจะได้มาก็ดูยากมาก ผมยังคุยกับอาจารย์สมบุญธรรม (ผศ.สมบุญธรรม คุปตภากร) เลยว่า เราเองจำเป็นต้องจ้างที่ปรึกษาทางการเงินมาสักคน มาดูว่าสภาพที่เราเป็นอยู่ขณะนี้ มีอะไรบ้างที่สามารถทำให้มีรายได้ มีวิธีการหาเงินที่ไหน นักศึกษาเก่าของเราที่จบไป ก็ไม่ใช่คนที่จะมีฐานะทางการเงินสูงพอที่จะมาค้าจุนมหาวิทยาลัยเราได้ มหาวิทยาลัยเก่า ๆ ที่เขาตั้งมา 50-60 ปี นักศึกษาที่จบออกไปมีเงินมีทองพร้อม อาจจะมีเงินมาให้มหาวิทยาลัยได้มากมาย แต่เรา ผมว่ายากมาก ที่จะหาจากนักศึกษาเก่าให้ได้ ปีละ 10 ล้านบาท ผมว่ายากแล้ว แทบจะทำได้ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผมว่าต้องคิดมาก การเป็นอิสระเราจะหาเงินที่ไหนมาจ่าย ภาระที่จะต้องจ่าย เพื่อปรับปรุงมันสูงมากเลย เพราะฉะนั้นข้อจำกัดของเราคือด้านนี้ ผมคิดว่า ถ้าเป็นไปได้

ต้องจ้างที่ปรึกษาทางการเงินมาสักคนหนึ่ง เมื่อเข้าผมยังได้บอกอาจารย์สมบุญธรรม ว่าแม้แต่โรงแรมสงขลาพาเลซของเรา ผมอาจจะหาโรงแรมใหญ่ ๆ สักแห่ง (โดยไม่ต้องเสียเงิน) มาช่วยเหลือดูว่าจะทำอย่างไร จัดการอย่างไร เพื่อให้กลายเป็นแหล่งหาเงินให้ได้ นอกจากจะสอนนักศึกษาแล้ว จะต้องทำให้เป็นเงินให้เรา อะไรที่พอจะทำเงินให้เราได้ สถานะของเราซึ่งอยู่ข้างหลังนี้ ทำอย่างไรให้เป็นที่ท่องเที่ยวทางการเกษตรแถบนี้ให้ได้ ถ้าเราเป็น

“

ผมเชื่อว่า อาจารย์ราชภัฏทำบุญมากกว่าคนอื่น ทำให้คนกลุ่มนี้ออกไปสู่โลกได้ แล้วถ้าเราทำให้เขาไม่ใช่เพียงออกไปสู่โลกอย่างเดียว แต่ให้สู่โลกได้ด้วย เราก็ต้องทำงานหนักขึ้นอีก

”

อิสระ เราต้องหาเงินในลักษณะต่าง ๆ ให้ได้ เรื่องบริหารทรัพย์สินจึงเป็นสิ่งจำเป็น

อีกสิ่งหนึ่งที่ผมเป็นห่วงมาก คือ สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาในบ้านเรา การแข่งขันมีมาก มากจนในสายตาผมที่เป็นคนนอก ดูน่ากลัวเหลือเกิน และมันจะทำได้อย่างไร อย่างที่สถาบันราชภัฏสวนดุสิต ที่มาเปิดแถวทางภาคใต้นี้ ผมนึกถึงจุฬาฯ ซึ่งเป็นสถาบันที่มีเงินค่อนข้างมาก เพราะมีสยามสแควร์ และหลายอย่าง ตรงนั้น เป็นของจุฬาฯ ทั้งสิ้น จุฬาฯ เองยังต้องหานักศึกษา เพื่อหารายได้จากนักศึกษาสมัยก่อนการเรียน MBA ที่จุฬาฯ ต้องเก่ง คำนวณ คนต้องผ่านการคัดเลือกด้านคำนวณสูงมาก เดียวนี้จุฬาฯ ได้สร้างหลักสูตรใหม่ขึ้นมา ไม่เก่งคำนวณก็เรียน MBA ได้ เพราะต้องการสนองกลุ่มคนให้มากขึ้น ดังนั้น ลองนึกดู ขนาดจุฬาฯ ซึ่งมีฐานะการเงินขนาดนั้น ก็ยังพยายามจะหาเงิน แล้วเราซึ่งมีเงินจำนวนน้อย น้อยมาก เราต้องพยายามแค่ไหน แล้วการที่คนเล็กแข่งกับคนใหญ่นี้แข่งกันยากจริง ๆ นะครับ และนักศึกษาที่เราหาได้ก็ไม่ใช่นักศึกษาที่เราจะสามารถหาเงินได้มากมายด้วย สิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ค่อนข้างลำบาก เป็นสิ่งที่ยาก แต่ก็ไม่ใช่ว่าเป็นสิ่งที่เราทำไม่ได้ แต่เป็นสิ่งที่ยาก ผมยังเป็นห่วงอยู่ว่าถ้าเศรษฐกิจเกิดฟื้นตัวเร็วอย่างที่เรารู้ใจ ในตอนนี้ เศรษฐกิจในปีใด ๆ ก็บอกต้องเจริญเติบโตร้อยละ 3.5 ขึ้นไป ปีหน้าอาจจะถึงร้อยละ 4.2 พอเศรษฐกิจฟื้นตัวเร็ว นักศึกษาจะ

น้อยลง เพราะคนจะเริ่มกลับไปทำงาน ตอนนี้นั่นว่างงานก็มาเรียนหนังสือ เพราะไม่ทราบจะทำอะไร เราจะยิ่งยาก ยิ่งยากมาก ๆ เมื่อถึงตอนนั้น แต่เราก็ต้องทำให้ได้

ผมคิดว่าภาระของเราที่ผมได้เรียนท่านอาจารย์ทั้งหลายว่ามากและยากกว่ามหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ ลองนึกถึง เปรียบเทียบจุฬาฯ กับเรา อาจารย์จุฬาฯ อาจทำหน้าที่ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของอาจารย์ที่นี่ เราต้องใช้ความสามารถมากเลย ผมว่าการเป็นอาจารย์ที่ราชภัฏแล้วสอนให้ได้ Output ระดับ 75% ของจุฬาฯ นี้ต้องใช้ความสามารถอย่างมาก อย่างน้อยก็ต้องใช้ความสามารถมากกว่ากันเท่าตัวจึงจะทำได้ มิฉะนั้นทำไม่ได้แน่ ผมไม่เชื่อว่าเป็นสิ่งที่ทำไม่ได้ ผมไม่เชื่อที่เราต้องทำขนาดปั้นดินให้เป็นดาว แต่เราทำสิ่งหนึ่งและสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่มีความมาก ผมว่าคนทั่วประเทศ เขาเป็นคนไม่ค่อยเก่งเท่าใดนัก เราพยายามช่วยคนพวกนี้ ถ้าเราทำได้ ผมว่า Reward ของเรา ผมไม่ทราบว่าใครเชื่อเรื่องบาป เรื่องบุญ บ้างหรือเปล่า ผมบางทีก็เชื่อ บางทีก็ไม่เชื่อ แต่ผมเชื่อว่า อาจารย์ราชภัฏทำบุญมากกว่าคนอื่น ทำให้คนกลุ่มนี้ออกไปสู่โลกได้ แล้วถ้าเราทำให้เขาไม่ใช่เพียงออกไปสู่โลกอย่างเดียว แต่ให้สู่โลกได้ด้วย เราก็ต้องทำงานหนักขึ้นอีก เพราะถ้าเขาออกไปสู่โลกจริง ๆ แต่สู่โลกไม่ได้นี้ก็ช่วยได้ระดับหนึ่ง แต่เราอยากช่วยให้มากกว่าในระดับนั้น

ผมไม่อยากจะเสียเวลามากกว่านี้ แต่ผมจะอยู่ร่วมกับท่านในวันนี้ จะทานข้าวด้วยกัน ผมจะ

ขอร้อง และสิ่งที่จะขอร้องต่อไปนี้ อย่าถือว่าเป็นการพูดที่ไม่น่ารัก แต่ผมขอร้องในฐานะที่อธิการบดีเคยพูดกับผมครั้งหนึ่ง ไม่ทราบท่านหลอกผมหรือเปล่า ท่านบอกผมว่า ผมเป็นญาติผู้ใหญ่ของสถาบัน ผมขออนุญาตให้การใช้การมีอายุ 68 ปีของผม และความเป็นญาติผู้ใหญ่ที่ท่านยกให้ ขอร้องอะไรบางอย่างที่ท่านอาจจะไม่พอใจ

ประการแรก ความจริงผมเคยสังเกตเห็นในสถาบันอุดมศึกษาทุกสถาบันที่เคยเป็นกรรมการสภามาทุกแห่ง ผมเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัยที่ธรรมศาสตร์ด้วย และที่มหาวิทยาลัยอื่นบางแห่ง เคยเป็นหลายที่ และที่นี้ก็เคยเป็น ก็พบว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ไม่ค่อยเป็นนักประชาธิปไตย ผู้ที่ขัดขวางประชาธิปไตยมากที่สุดคืออาจารย์ อาจารย์มักเป็นผู้ที่ไม่เคารพเสียงข้างมาก และเป็นเรื่องค่อนข้างแปลก อาจารย์เป็นผู้ที่เคารพตนเองค่อนข้างมาก ผมอยากขอร้องให้ท่านเคารพเสียงข้างมากให้มากขึ้น แล้วอยากให้ท่านให้การยอมรับผู้ที่ท่านได้คัดเลือกมาให้เป็นผู้บริหาร ถ้าท่านไม่ยอมรับผู้บริหารแล้ว การจะเดินไปข้างหน้าจะช้ามาก เพราะถ้าคนจะเดินไปข้างหน้าแล้วต้องมามองหลังอยู่เรื่อย ๆ ผมว่าไม่มีทาง การเป็นอธิการบดี การเป็นคนบดบี้ ไม่ใช่ว่าจะเดินไปข้างหน้าอย่างเดียวนะเมื่อไหร่ เดินไปข้างหน้า ต้องระวังหลังอยู่เรื่อย โอกาสถูกทำร้ายข้างหน้า โอกาสถูกทำร้ายข้างหลังมันมีมาก จึงอยากขอว่า เลือกใครมาแล้วก็ต้องยอมรับ จนกระทั่งพิสูจน์ว่าคนนั้นทำไม่ได้จริง ๆ ท่านก็ต้องเลือกคนอื่น แต่ระยะที่เขาอยู่ในตำแหน่งหน้าที่ ก็ต้องให้เขาทำ และสิ่งที่เขาได้ตัดสินใจไป ท่านก็ต้องยอมรับด้วยว่าถูกต้อง เพราะท่านได้เลือกเขาไปแล้ว แม้ว่าตอนแรกตัวเราไม่เลือกก็ตามแต่ แต่ส่วนใหญ่เลือก

ก็ต้องเคารพในสิ่งเหล่านั้น

ประการที่สอง ที่อยากจะขอก็คือว่าอยากให้เรื่องความขัดแย้งในสถาบันแห่งนี้ หรือในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ (ในอนาคตอันใกล้) นั้นเป็นความขัดแย้งทางวิชาการ ผมอยากเรียกว่า *ความขัดแย้งทางวิชาการ* ไม่อยากให้เรื่องอารมณ์ เรื่องศักดิ์ศรีมาเกี่ยวข้องเท่าไร มีการมองว่าความขัดแย้งทางวิชาการนี้จะเรียกว่า *Academic conflict* อะไรก็แล้วแต่เขาบอกว่างบางครั้งอาจจะรุนแรงเหลือเกิน บางครั้งอาจจะสุภาพ บางครั้งอาจจะมีอารมณ์ขึ้น บางครั้งอาจจะน่าเบื่อมาก แต่อย่างไรก็ตามแต่ อยากให้ความขัดแย้งเหล่านี้มีลักษณะ 3 ลักษณะคือผู้ที่โต้กันนั้น *ต้องมีความจริงใจ* จริงใจไม่พอต้อง *รับผิดชอบ* ด้วย และขอ *ให้ความขัดแย้งนั้นมีคุณภาพ* ไม่อยากให้ขัดแย้งกันในเรื่องชี้หุ้มราชันีหมาแห้ง ไม่ควรเป็นอันขาด

ผมอยากขอจากท่านทั้งหลายว่า ให้ความขัดแย้งทั้งหลายในสถาบันราชภัฏแห่งนี้ ในฐานะสถาบัน และในฐานะมหาวิทยาลัยในอนาคตอันใกล้นี้ ท่านทำอย่างไรก็ตามแต่ จะรุนแรงหรือสุภาพ ถ้าสุภาพได้ก็ดี แต่บางท่านอารมณ์ท่านรุนแรง จะไม่ให้รุนแรงบ้างคงไม่ได้ แต่อยากให้สิ่งที่ท่านพูด ท่านทำในที่นี้ ขอให้เกิดผล 3 อย่างอย่างที่ได้เรียนไปแล้ว คือ *ต้องจริงใจ* ในสิ่งที่พูดกันท่าน *ต้องรับผิดชอบ* สิ่งเหล่านั้น และท่าน *ต้องทำให้มีคุณภาพ*

ความจริงนักการเมือง เป็นบุคคลที่ผมได้มีโอกาสใกล้ชิดมามาก นักการเมืองเป็นคนกลุ่มหนึ่งที่อาจมีความไม่ตีความมาย แต่เขามีความดีอันหนึ่ง คือ ลีกลองไปแล้ว เขาไม่โกรธกัน บางคนก็โกรธกัน คนนั้นไม่ใช่ นักการเมือง คุณบรรหารยังไม่โกรธคุณชวนเลย ทั้งที่ผมว่าถ้าคนที่เป็นคนธรรมดา ๆ อย่างเราไม่ไปเผาผีกันแล้ว (อย่างที่พูดในบ้านเราสมัยก่อน) แต่เขาไม่ได้โกรธกัน กลาง

วันเขาได้เจอกันในสภา กลางคืนเขาไปเที่ยวด้วยกัน ร้องเพลง ไปไหนต่อไหนด้วยกัน ผมอยากขอให้อาจารย์สถาบัน หรือมหาวิทยาลัยทำตัวไม่ไกรธกันแบบนั้น นะครับ แล้วขอให้การพูดจกกันในสถาบันแห่งนี้ เราดูความจริงกันให้มากที่สุด ถึงแม้เราจะตั้งเป้าหมายมหาวิทยาลัยเป็น Ideal อะไรก็ตามแต่ แต่อย่าหนีความจริง เรามี Input มี output สภาวะแวดล้อมอย่างไรบ้าง ความจริงเหล่านี้ก็ต้องยืนอยู่กับเราวันยังค่ำ แต่ผมอยากขอ ถ้าเป็นมหาวิทยาลัยแล้ว ถ้าจำเป็นต้องมีการประเมินประนอมระหว่างคุณภาพกับปริมาณแล้ว ให้ท่านยึดคุณภาพไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ คุณภาพเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับมหาวิทยาลัย ปริมาณมีความหมายเช่นกัน ในฐานะที่เป็นสถาบันหรือมหาวิทยาลัยของท้องถิ่น ต้องดูแลท้องถิ่น ปริมาณก็สำคัญ แต่ถ้าต้องเลือกระหว่าง 2 อย่างนี้ ผมจะต้องเลือกคุณภาพไว้เสมอ

ผมบอกท่านไว้ตั้งแต่ตอนต้นแล้วว่าอยากให้คุณได้ช่วยกันสร้างมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาที่ดี ผมไม่ได้มองว่า ที่เยี่ยมที่สุดผมใช้คำตอนต้นว่า ดีกว่าที่เราคิด เราสามารถทำได้ ซึ่งผมไม่ทราบว่ามันมีความหมายอย่างไร เคยอ่านบทกวีของ Edgar Allen Poe ซึ่งเคยเขียนบทกวีเกี่ยวกับผี ๆ เก่ง เขาเขียนคำคำหนึ่งในความคิดผม ผมว่ามันเพราะ แต่ไม่รู้ว่าคุณหมายอย่างไรกัน ผี 2 ตัวคุยกัน ผีผู้ชายบอกผีผู้หญิงว่า เราสองคน รักกันด้วยความรักที่มากกว่าความรัก ไม่ได้อะไรที่ใหม่ครับ แต่เขาได้เขียนต่อไป ทำให้มีความหมายได้ว่า เราสองคน รักกันด้วยความรักที่มากกว่าความรักของคนที่ยิ่งใหญ่กว่าเรา หรือฉลาดกว่าเรา คนพวกนั้นเลยมาอิจฉาเรา ทำให้เราให้กลายเป็นผี ทำให้ตายไปเป็นผีที่อยู่ด้วยกันขณะนี้ แต่ถึงแม้เราจะทำให้

เรากลายเป็นผีแล้วเราก็ยังไม่แยกจากกัน เห็นไหมครับ

ผมจึงได้ขอให้เราได้ทำในสิ่งที่เราไม่เชื่อว่าเราจะทำได้ อย่าทำเฉพาะในสิ่งที่เราเชื่อว่าเราทำได้ ผมหวังว่าเราต้องอยู่เหนือมาตรฐานเฉลี่ย ต้องดีกว่ามาตรฐานที่ทางการเห็นชอบ ต่อจากนั้นเราจะก้าวต่อไปอีกก้าวหนึ่ง

ผมคิดว่าภารกิจในชีวิต ของคนเราแต่ละคนนั้น ไม่ใช่พูดให้กำลังใจนะครับ อย่างผมเอง เกิดมาก็นานมาก จนวันนี้ผมควรจะพักดูต้นไม้ดูลูกหลานไปเรื่อย ๆ มีความสุขกับชีวิตธรรมดา ๆ แต่จริง ๆ Mission ในชีวิตของคนเราที่เกิดมาภารกิจของชีวิตมันไม่หยุดนะครับ トラバได้ในที่ที่ยังไม่สิ้นลมหายใจ ท่านคณาจารย์ทั้งหลายในที่นี้ยังเป็นผู้มีอายุน้อยกว่าผมเยอะ ผมคิดว่า ภารกิจในชีวิตของท่านทั้งหลายก็คือการทำความจริงให้เป็นความจริง ทำสิ่งที่เป็นไปได้ ให้เป็นไปได้ และถ้าท่านจะได้กรุณาร่วมมือกันจริง ๆ สร้างสถาบันราชภัฏแห่งนี้ให้กลายเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏที่มีคุณภาพ ไม่ต้องไปถกเถียงกันในเรื่องที่เราใส่สาระว่าท้องถิ่น แปลว่าประเทศ ผมคิดว่าบางเรื่อง ถ้าไม่จำเป็นต้องพูด ผมว่าไม่น่าจะต้องพูด ผมอ่านเรื่องของราชภัฏที่ค้นมาระยะหลัง ๆ นี้ ผมอ่านแล้วผมก็ตกใจว่าทำไมเราต้องมาพูดในเรื่องที่ไม่ต้องพูด ดังนั้นเรามาพูดในสิ่งที่เราต้องพูดในสิ่งที่เราต้องทำให้มากที่สุด ผมขออนุญาตจบแต่เพียงแค่นี้ และขออนุญาตนั่งร่วมประชุมกับท่านต่อไปด้วย